

Розділ 1

Луїза вирішила повернутися до Великої Британії без попередження, зробити сюрприз Томмі. Вимушена розлука тривала майже три місяці, й вона прагнула повернутися до нього якомога скоріше. Луїза сказала Томмі, що приїде додому в суботу, але витратила частку своїх аеромиль, заскочила в літак, який відлітав з Антигуа в п'ятницю зранку, і о пів на восьму вечора вже була в аеропорту Гітроу. Менш ніж за дві години потому вона вже була у квартирі у південно-західній частині Лондона, в якій вони жили разом із Томмі — трохи втомлена, але сповнена радісного передчуття зустрічі з ним після кількох місяців розлуки. Зазвичай увечері щоп'ятниці Томмі грав у сквош і повертався додому близько десятої, отже, вона збиралася прийняти душ, поставити у відерце з льодом пляшку шампанського, яку придбала у дьюті-фрі, приглушити світло і зробити Томмі приємний сюрприз. Коли Луїза піднімалася в ліфті на четвертий поверх, її навіть потішила думка про те, чи не дістати досить пікантну білизну, яку вони купила минулого року на День Святого Валентина. Вона повернула ключ у дверях. Збудження зростало.

Луїза поставила важку валізу в холі й помітила, що в спальні горить світло. Коли вона говорила з Томмі по телефону минулої ночі, здавалося, що все гаразд; вона сподівалася, що він не підхопив вірус. Так рано лягти

спати — не схоже на Томмі. Луїза поштовхом відчинила двері спальні й справді побачила його в ліжку.

Але він там був не сам.

Поряд із Томмі, трохи прикрита стьобаною ковдрою — Луїза немов у трансі помітила свою улюблену стьобану ковдру — лежала приваблива дівчина з темним волоссям, і ні на ній, ні на Томмі не було жодного клаптика одягу.

— Томмі! — прохрипівши ім'я, Луїза притисла руку до вуст. Голос був немов чужий.

Томмі у сум'ятті зіскочив з ліжка, а дівчина зарилася ще глибше у стьобану ковдру і накрила голову подушкою. Луїза просто стояла, нічого не розуміючи, бездумно дивилась на одяг, розкиданий на підлозі, на відерце з льодом біля ліжка і на порожню пляшку шампанського, яка стирчала з відерця. Це незабутнє видовище переслідувало її ще кілька тижнів.

— Луїзо, я думав, що ти повернешся лише завтра зранку... — Томмі стояв біля ліжка, прикриваючи руками голе тіло, обличчя в нього було червоне, як бюстгальтер, що лежав на підлозі біля його ніг.

Потім Луїза перебирала всі можливі варіанти реакцій — від вибуху звинувачень та гніву і кидання різних предметів до більш поміркованих коментарів на кшталт: «Мабуть, мені варто було спершу постукати», — або: «Не буду вам заважати». Але в той момент вона забула всі слова, тож просто крутнулася на підборах і вийшла зі спальні, навіть не спромігшись grimнути дверима. Схопила валізу і потягла її геть із квартири, з полегшенням побачивши, що ліфт досі на їхньому поверсі. Натиснула на кнопку першого поверху і ледве почула, як десь зачинилися зі свистом двері їхньої квартири. Луїза ще й досі хиталася від того, що щойно побачила, і не могла з цим змиритися.

Вона стояла в темряві й глибоко вдихала вологе нічне повітря. Очі пекло, але вона не дозволяла собі розплакатися. Її життя розбилося за кілька секунд. Томмі був тим чоловіком, з яким вона планувала прожити життя, а тепер ці мрії пішли нанівець. У Луїзи паморочилося в голові, коли вона намагалася зрозуміти, що сталося — думки вирували сумішню гніву, розчарування, печалі та збен-теження. Як він міг?..

До Луїзи прямувала сива пані з пуделем на повідку. Побачивши гаму почуттів на Луїзиному обличчі, сповільнила крок, підійшла.

— Люба, у вас усе гаразд?

Доклавши геркулесових зусиль, Луїза зробила ще один глибокий вдих і спробувала відповісти звичним голосом.

— Усе чудово, дякую. Просто замислилась...

— Ну, якщо ви впевнені...

— Все гаразд, дякую.

Але, звісно, це було зовсім не так.

Вона викликала таксі й зателефонувала мамі із заднього сидіння. Поки таксі їхало на північ через Темзу, вона стисло розповіла матері про те, що щойно сталося, дивуючись, що їй це вдалося зробити, не розплакавшись. Мама розізлилася, що цілком зрозуміло.

— Як він міг так вчинити? А ми з батьком думали, що у вас усе серйозно.

— Я теж так думала, але Томмі, вочевидь, ні, — голос Луїзи мало не зірвався, але їй вдалося зберегти спокій.

Пів години подорожі промайнули, мов у тумані. Луїза заплатила водійці біля будинку батьків і зустрілася з нею очима.

— Це не моя справа, але я вважаю, що вам буде краще без нього.

Луїзі навіть вдалося відповісти їй ледве помітною усмішкою, але в душі була пустка.

— Гадаю, ви маєте рацію. Дякую.

За хвилину по тому вона вже сиділа на дивані з горнятком гарячого шоколаду, вільною рукою гладила кішку Мог і намагалася докладно розповісти сповненим співчуття батькам, що вона відчуває. Це було нелегко.

Нарешті далеко після опівночі Луїза пішла спати, але більшу частину ночі не спала, широко розплющеними очима вдивляючись у темряву і запитуючи себе, чому все пішло шкереберть. Проблема в ній? Вона недостатньо кохала, була недостатньо уважною чи недостатньо його розуміла? Звісно, ймовірно, навіть дуже ймовірно, що частково проблема полягала в її роботі. Луїзи так часто не було вдома, що Томмі почав нудьгувати і знайшов собі нову забавку. Проте це все одно не виправдовує його зраду. Їй теж його не вистачало, але вона ніколи й подумати не могла б про те, щоб закрутити інтрижку з якимось випадковим чоловіком. Ні, що б не призвело до цього з її боку, винен у всьому лише Томмі.

Коли Луїза прокинулася вранці й увімкнула телефон, який рішуче вимкнула минулої ночі, побачила з десятків пропущених дзвінків та потік повідомлень від Томмі. Вона довго відмивалася в душі, потім сіла на кухні з горнячком чаю і почала читати повідомлення. Всі вони були схожі. Йому дуже шкода. Він вчинив жахливо. Він зовсім не хотів зробити їй боляче, і сподівається, що вона дозволить йому все пояснити і пробачить його.

Було ще дещо — Луїза думала про це всю ніч, і тепер зрозуміла, що відповідь чітка й незворотна: їхня з Томмі історія тепер — минуле. Після того, що сталося, вона ніколи більше не зможе йому довіряти. Луїза обговорила це

з мамою, і та цілковито її підтримала. Вчинок Томмі виходить за усілякі межі. Їй буде набагато краще без нього.

Луїза сиділа за столом і писала повідомлення Томмі. Вона не кидала слова на вітер.

«Томмі, між нами все скінчено назавжди. Ми обоє розуміємо, що я більше ніколи не зможу тобі довіряти. Я приїду сьогодні з татом та Беном забрати свої речі. Не хочу тебе бачити. Будь ласка, піди кудись, куди хочеш, але щоб вдома тебе не було. Ми приїдемо о другій та поїдемо о п'ятій. Не намагайся зі мною зв'язатися. Більше ніколи не хочу тебе бачити і нічого не хочу про тебе чути».

О другій Луїза приїхала з братом Беном до помешкання Томмі; батько їхав за ними на своїй машині. Вона зітхнула з полегшенням, побачивши, що в квартирі нікого немає. А ось Бен, здається, був справді розчарований. Почувши, що сталося, він неабияк розлютився, тож Луїза раділа, що сутички не буде. Томмі вчинив мудро, виконавши її настанови та звільнивши квартиру. Хоча її речі майже повністю заповнили обидві машини, навіть багажники, їм вдалося вивезти все раніше, ніж о пів на п'яту. Лише коли Луїза стояла в дверях і озирнулася на напівпорожні кімнати, вона відчула, як у кутиках очей збираються сльози. Вона не дозволяла собі розплакатися, ховала біль якомога глибше, але тепер нарешті він її вразив і сльози потекли по щоках. Все скінчилося. Не буде заручин, не буде весілля, не буде щасливого життя назавжди. Луїза відчула, що батько легенько обійняв її за плечі, втішаючи, і вивів із квартири. Останнє, що вона зробила — кинула ключі до поштової скриньки.

Луїза знала, що більше вони їй не знадобляться.

Розділ 2

Луїза провела вікенд з батьками. Було так приємно відчувати їхню підтримку, але глибоко в душі в неї була холодна пустка. Вона повернулася до Лондона, сповнена надій на майбутнє, і ось як Томмі її зустрів. Поступово вона почала згадувати, скільки разів за останні пів року Томмі поводився, мов чужий, йшов на якісь заходи, про які не розповідав, або проводив вечори «з колегами по роботі». Тоді вона про це не замислювалася, але тепер стало зрозуміло: навіть якщо в той час він і не зраджував їй, знаки вже були, а вона не змогла їх прочитати.

У неділю зранку їй зателефонував бос. Дзвінки від боса у неробочий час та у вихідні були досить звичною справою. Луїза знала, що він телефонував не для того, щоб набридати. Справа у тому, що бос працював навіть більше за неї, тому всі його дні зливалися в один.

— Привіт, Луїзо. Як долетіла?

— Вітаю, Джозефе. Все добре, дякую. — Про її особисте життя йому знати не обов'язково. Це — її справи. — А в тебе все гаразд?

— Так, дякую. А що там в Антигуа? Судячи з твоїх звітів, ти там все владнала.

— Я впевнена, що ми впровадили доречні зміни. Новий менеджер узявся до роботи, і все знову працює безвідмовно. Вже понад місяць жодних скарг.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Луїзу одразу після Різдва відправили на Кариби, щоб вона поставила на ноги готель, у якого виникли проблеми. Це було нелегко, але їй це вдалося.

— Чудова робота, Луїзо. Анабель повернулася, сповнена ентузіазму.

— Рада це чути.

Луїза відчула полегшення, але не була здивована. Анабель, яскрава директорка відділу експлуатації та неофіційна головна інспекторка, яка, немов рись, помічала найменші деталі, відвідала готель за два тижні до того і перед від'їздом сказала Луїзі, що вражена змінами та результатами. Мабуть, вона написала позитивний звіт, оскільки Джозеф рідко когось хвалив — не тому, що був невдячним або не цінував досягнення, а тому, що просто зазвичай голова в нього була зайнята чимось іншим. Швидко з'ясувалося, що сьогодні — зовсім не виняток, тому що він продовжив:

— Що ж, добре. А тепер скажи-но, ти ж знаєш італійську?

— Так, знаю доволі непогано, хоча, можливо, трохи призабула. Я прожила в Італії більше року, коли писала дипломну роботу, а відтоді вже минув деякий час.

— Чудово. Мені потрібно, щоб ти полетіла до Італії. Я щойно підписав угоду про купівлю готелю на схилах північно-західної Італії, біля підніжжя Альп. Знаєш цей регіон?

— Знаю. Я навчалася в університеті в Турині. Це недалеко від Альп. Готель десь там поруч?

— У Монферрато, якщо ця назва про щось тобі говорить.

— Здається, я знаю, про що ти. Впевнена, це недалеко від Турина. Пам'ятаю, мені розповідали, що це — чудова

місцина, але я там ніколи не була. Здається, регіон виноробства. Розкажи про готель. Який він?

— Мальовничий, дивний, працює вже понад сто років. Має великий потенціал, — принаймні на думку Массімо.

Луїза щось ухильно пробурмотіла. Їй не дуже сподобалося, що він використав слово «дивний», а слово «потенціал», з її досвіду, дуже часто означало, що потрібна повна реставрація. Массімо Міланезе був одним із ділових контактів Джозефа в європейському секторі нерухомості, і хоча за ці роки він приніс кілька справжніх перлин, було й кілька пропозицій, на реставрацію яких потрібно було витратити купу грошей.

— Хочеш, щоб я полетіла туди й подивилася?

— Не просто полетіла, Луїзо. Я хочу, щоб ти розпочала там бурхливу діяльність. Зараз там усе ледве буксує на місці. Я там лише обідав, швидко все оглянув, але все одно побачив, що там буде багато роботи. Роби те саме, що ти робила в Антигуа. Я хочу, щоб ти поставила готель на ноги. Пройдися по ньому з ніг до голови. Змінюй там все, що вважаєш за потрібне — саме приміщення, інфраструктуру, керівництво та персонал на всіх рівнях. Повідрубуй усі сухі гілки, зроби з цього найкращий в Італії готель класу люкс. Якщо можливо, я б хотів, щоб готель стартував на повній швидкості до липня.

Залишилося трохи більше трьох місяців, отже, враховуючи стан готелю, здавалося, що виконати це прохання буде складно. Але Луїза завжди любила складні завдання, і шансом провести деякий час в Італії теж не можна було нехтувати. До того ж більше не потрібно було зважати на думку Томмі, якщо вона знову поїде з дому, щойно повернувшись.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Ти ж знаєш, я зроблю все можливе. Наскільки готель великий?

— У ньому шістдесят гостьових спалень і угіддя площею двадцять п'ять гектарів. Тобі буде з чим попрацювати.

— Звучить чудово. А як він називається?

— «Гранд-Готель дель Монферрато».

— І що, справді «гранд»?

— Сто років тому — безперечно. А зараз, гадаю, буде точніше сказати, що він трохи втомився, трохи занедбаний. Твоє завдання — зробити так, щоб він знову процвітав.

Луїза відчула сплеск ентузіазму. Їй подобалося ставити на проєкт свою печатку.

— Я дуже постараюся.

— Знаю, що постараєшся. Бажаю успіху.

Опівдні вони з Беном пішли випити у «King's Arms» й там Луїза зустріла свою найкращу подругу Вів та її чоловіка Ріка. Луїза розповіла їм про те, що відбувалося на Карибах, і про те, що за тиждень полетить до Італії, а потім вирішила розповісти про події вечора п'ятниці. Вони з Вів товаришували зі школи, з нею можна було обговорювати раптовий розрив із Томмі вільно та відкрито. Як Луїза й очікувала, Вів її підтримала.

— Підлий зрадник! Але, маю сказати, я здивована. Не очікувала такого від Томмі.

Луїза думала так само. Як вона могла так помилятися в Томмі?

— Тепер я все знаю. Звісно, мене часто не було вдома...

— Ну то й що? Це його не виправдовує. Якщо він відчував, що його покинули, він мав з тобою про це поговорити. Він не повинен був, повторюю — не повинен був стрибати в ліжко до іншої жінки.

Не було жодних сумнівів щодо того, кого звинувачує Вів.

— Маєш рацію. Йому немає виправдання. Моя робота, мабуть, тут теж повпливала, але я не можу звинувачувати свою роботу в тому, що Томмі вирішив мене зрадити.

Луїза любила свою роботу з вирішення проблем у мережі розкішних готелів, але через це вона майже завжди була у відрядженнях, а не з Томмі. Повертаючись із Карибів, вона розмірковувала, що прийшов час сісти з Томмі та спланувати решту їхнього спільного життя. Вона навіть вирішила поговорити з Джозефом, щоб дізнатися, чи є для неї в компанії посада, на якій вона могла б проводити більше часу з Томмі, але тепер, звісно, в цьому більше не було потреби. Томмі та його подружка по ліжку цьому посприяли.

Понад п'ять років Томмі був її бойфрендом, а два роки тому вони почали жити разом, хоча вона, мабуть, щонайменше половину цього часу провела у відрядженнях. Звісно, вона його кохала, але свою роботу вона любила також. Мабуть, йому не подобалося, що Луїза так багато часу проводить не з ним, і, хоча це не виправдовувало його поведінку, але принаймні пояснювало її. Проте Луїза не мала часу розмірковувати далі, тому що Вів постаралася знайти позитивний аспект.

— Ну, тобі, безумовно, краще без нього.

— Саме це сказала і водійка таксі.

Вів усміхнулася.

— Лондонські таксисти знають усе. І, звісно, це означає, що тепер ти вільна знайти собі нового чоловіка. Там, куди ти летиш, напевне знайдеться якийсь неймовірний італієць. Ці високі красені, італійці-брюнети, знаєш — в розстібнутих сорочках, що демонструють засмаглий

торс... Вони просто неймовірні, — Вів замріяно зітхнула, навіть її чоловік це помітив. Досі вони з Беном щосили намагалися не втручатися в розмову.

— Шкодуєш, що не обрала замість мене неймовірного італійця, так, Вів? — спитав Рік благально-глузливо, намагаючись зімітувати італійський акцент. — Благаю, не кидай мене, о прекрасна донно. Я відвідуватиму курси італійської, відвідуватиму курси приготування морозива та піци...

Вів взяла його за руку, щоб заспокоїти.

— Рікі, ти — чудовий, такий, як є... Але зауваж, постійне постачання домашнього морозива та піци стане перевагою.

Поки Вів та Рікі продовжували свою жартівливу розмову, Луїза попивала сидр і дозволила собі подумати про те, як жити далі. Вона зрозуміла, що привид Томмі ще довго її переслідуватиме. Як вона могла припуститися такої помилки? Принаймні її майбутня подорож до Італії обіцяла можливість втекти від спогадів про Томмі та його зраду.

— Отже, чи будуть у «Гранд-Готелі» неймовірні чоловіки? — Вів уже припинила фантазувати про гарячих коханців і необмежені запаси італійської їжі та повернулася до розмови з Луїзою.

— Чесно кажучи, гадки не маю, і мене це не цікавить. Через учинок Томмі чоловіки мені тепер осоружні — можливо, не назавжди, але надовго. Я думала, що знайшла чоловіка, якому можу довіряти, але помилилася, і можу припуститися тієї самої помилки знову. Ні, гадаю, тепер я зосереджуся на роботі, — хай все йде своєю чергою. Якщо раптом з'явиться гідний чоловік, мені доведеться добряче подумати, перш ніж я вирішу, що робити. Просто буду тримати ніс за вітром, — Луїза щосили намагалася

здаватися оптимістичною. — Чесно кажучи, цього тижня я збиралася перш за все поговорити з Томмі про конфлікт між моєю роботою та нашими стосунками. Ми мали вирішити, куди нам рухатися далі. А тепер він рішуче поставив крапку в наших відносинах і принаймні так допоміг мені вирішити цю головоломку.

Вів міцно схопила Луїзу за руку, щоб заспокоїти.

— Знаю, тобі важко, але ти впораєшся.

Луїза відповіла їй вдячним поглядом.

— Сподіваюся, ти маєш рацію. Чому це виявилося так боляче? Я лише шукала кохання без складнощів. Невже я просила надто багато?